

Sygn. akt I C 1149/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Krystyna Korczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 01 lipca 2015 roku w Ś.

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 2.660,82 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt złotych 82/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 731,27 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3.07.2014 r. powódka J. S. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 6.635,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28.02.2014 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Uzasadniając swoje żądanie podała, że w dniu 28.12.2013 r. w wyniku kolizji drogowej uszkodzony został pojazd marki V (...) nr rej. (...), stanowiący własność uszkodzonego M. P., który używał tego pojazdu do celów prywatnych. Sprawca kolizji był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej. Szkoda została zgłoszona u strony pozwanej, która dokonała oględzin samochodu i zaakceptowała wykonany przez zakład (...) - S. D. W. ul. (...), W. – kosztorys naprawy. Powód oddał pojazd do naprawy w dniu kolizji. Dwa dni później zgłosił szkodę stronie pozwanej. Strona pozwana dokonała oględzin samochodu uszkodzonego dopiero w dniu 7.01.2014 r., po czym warsztat sporządził kosztorys naprawy, a po jego akceptacji zamówił części zamienne. Zamówione części otrzymano w dniu 22.01.2014 r., zaś w dniu 29.01.2014 r. ukończono naprawę, a pojazd wydano uszkodzowanemu. W związku z uszkodzeniem pojazdu oraz koniecznością przeprowadzenia jego naprawy uszkodzowany został pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu w czasie od dnia oddania pojazdu do naprawy do dnia jego odebrania, czyli przez okres 33 dni. Ze wskazanych przyczyn uszkodzowany tego samego dnia zawarł z powódką umowę najmu samochodu zastępczego. Wynajęty mu został samochód marki F. (...). Strony ustaliły czynsz najmu w wysokości 220 zł netto. Powódka podstawiała pojazd uszkodzowanemu do serwisu naprawczego, a także odebrała od niego wynajmowany samochód w tym serwisie, w chwili gdy ten odbierał z niego swój naprawiony już samochód. Jako że podstawienie pojazdu miało miejsce poza godzinami pracy, powódka obciążyła uszkodzowanego opłatą 80 zł netto, zaś za odbiór samochodu z serwisu naprawczego kwotą 50 zł netto. W celu podstawienia i odebrania samochodu zastępczego powódka musiała zaangażować dwóch pracowników i dodatkowy samochód, stąd cena za tę usługę jest właściwa i odpowiada nakładowi pracy. Pismem z dnia 11.02.2014 r. powódka informując o nabyciu wierzytelności od

poszkodowanego z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego wezwała stronę pozwaną do zapłaty za wystawioną z tytułu najmu auta zastępczego fakturę w wysokości 9.089,70 zł, na którą składał się czynsz najmu za 33 dni w wysokości 8.929,80 zł i opłata za podstawienie i odbiór pojazdu w wysokości 159,90 zł. Strona pozwana pismem z dnia 11.02.2014 r. wskazała, że z tytułu najmu samochodu zastępczego przyznała odszkodowanie w wysokości 2.453,85 zł, informując że uwzględniła stawkę dzienną najmu na 105 zł brutto, zaś czas najmu w wymiarze 19 dni, bo technologiczny czas naprawy pojazdu wynosił 4 dni, a czynności organizacyjne powinny wynosić 1 dzień, zaś oczekiwanie na części 2 dni. Strona pozwana nie zapłaciła również powódce w całości opłaty za podstawienie i odbiór wynajmowanego samochodu. Powódka wskazała, że zgodnie z treścią art. 361 § 2 k.c. poszkodowanemu należy się „pełne odszkodowanie. W niniejszej sprawie odszkodowanie wyliczone i wypłacone przez stronę pozwaną nie pokrywa całości szkody i w swej istocie nakłada na poszkodowanego obowiązek pokrycia powstałej części szkody, co narusza ustanowioną w art. 361 § 2 k.c. zasadę pełnego odszkodowania. W ocenie powódki kwestionowanie długości okresu najmu pojazdu zastępczego (o 14 dni) było bezzasadne. Odnosnie zaś kwestionowania przez stronę pozwaną dobowego kosztu wynajęcia pojazdu zastępczego powódka wskazała, że strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, że podany przez nią średni koszt najmu auta zastępczego klasy tej co poszkodowanego, wynosić ma zaledwie 105 zł. Twierdzenie strony pozwanej jest zatem całkowicie dowolne. Poza tym próby wskazywania wysokości odszkodowania w oparciu o arytmetycznie wyliczone średnie stawki dzienne czynszu najmu, obowiązujące na danym rynku lokalnym dla określonej marki pojazdu mechanicznego nie można uznać za zasadne. Przyjęcie arytmetycznie wyliczonych cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy, którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów mechanicznych, byłyby wyższe od tak wyliczonych cen. Szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym, obejmującym różnicę pomiędzy jego obecnym stanem majątkowym, a stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę. Uszczerbek w majątku w postaci straty może polegać nie tylko na zmniejszeniu majątku, ale także na powstaniu nowych lub zwiększeniu się istniejących zobowiązań (pasywów). Szkoda majątkowa w postaci straty (damnum emergens) obejmuje zarówno zmniejszenie się aktywów, jak i zwiększenie się pasywów, przy czym pasywa winny być rozumiane jako ciężące na danym podmiocie obowiązki powiązane z prawami majątkowymi przysługującymi innemu podmiotowi. Samo zaciągnięcie zobowiązania i powstanie długu oznacza „zarezerwowanie” w majątku dłużnika określonych aktywów na poczet świadczenia, którego spełnienie staje się bezwzględnie konieczne w terminie wymagalności. Same aktywa nigdy nie obrazują rzeczywistej szkody majątkowej danej osoby. Wobec powyższego koszty najmu samochodu zastępczego, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowanego, mogą wchodzić w skład szkody, jaką poniósł w wyniku zniszczenia lub uszkodzenia pojazdu. Zasada pełnego odszkodowania rozciąga się także na zwrot kosztów usług polegających na podstawieniu auta i odbiorze auta w miejscu wskazanym przez poszkodowanego odpowiednio przed rozpoczęciem najmu, jak i po jego zakończeniu. W ten sposób poszkodowany zmniejsza rozmiary szkody, gdyż gdyby miał się dwukrotnie zwalniać z pracy i jechać taksówką po odbiór auta do wypożyczalni, jego szkoda znacząco przewyższyłaby koszt tych usług.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że w dacie 28.12.2013 r. udzielała ubezpieczonemu sprawcy kolizji ochrony ubezpieczeniowej z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strona pozwana zakwestionowała jednak roszczenie powódki co do wysokości. Strona pozwana po zgłoszeniu szkody przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego uznała swoją odpowiedzialność dotyczącą kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego (który umową cesji przejął wierzycelność na powódkę), wypłacając na rzecz powódki kwotę 2.453,85 zł. W ocenie strony pozwanej powódka znacząco zawyżyła koszty wynajęcia pojazdu, bowiem na rynku lokalnym cena za wynajęcie identycznego pojazdu zastępczego kształtuje się w wysokości 105 zł netto, wobec czego strona pozwana na zasadzie art. 361 k.c. i art. 354 k.c. zweryfikowała stawki do średnich cen na rynku (...), przyjmując kwotę 105 zł netto za dobę wynajęcia pojazdu zastępczego. Ponadto strona pozwana uznała za zasadny najem pojazdu w okresie 19 dni, albowiem producent pojazdu, jak i programy naprawcze (kalkulacja naprawy) przewidują 7 dni technologicznej naprawy oraz uwzględniła czas na oględziny pojazdu i odbiór pojazdu. Stosownie do art. 363 § 1 k.c. naprawienie

szkody ma nastąpić przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, zatem nie może to być dowolna kwota żądana przez poszkodowanego, lecz ekonomicznie uzasadniona. Poniesione wydatki nie mogą być dowolnie określone, lecz muszą mieć charakter celowy i ekonomicznie uzasadniony. Zdaniem strony pozwanej zastosowane przez powódkę stawki są wygórowane i odbiegają od przeciętnych stawek na rynku lokalnym. Nie można zatem zaakceptować twierdzeń powódki, że wynajęcie pojazdu zastępczego musi odbywać się przy zastosowaniu górnych stawek, dowolnie przyjętych przez wynajmującego, a przekraczających wartość średnich stawek stosowanych na rynku (...). W ocenie strony pozwanej poszkodowany powinien współdziałać przy wykonywaniu zobowiązania, informując ubezpieczyciela o wynajęciu pojazdu zastępczego i jego kosztach, bowiem ubezpieczyciel ma prawo do zajęcia stanowiska i zwrócenia uwagi poszkodowanemu na współdziałanie przy wykonaniu zobowiązania. Strona pozwana zakwestionowała także roszczenie odsetkowe, wskazując że w dacie wystawienia faktur oraz w dacie ich wymagalności strona pozwana nie była zobowiązana względem powódki, tym samym nie może ponosić odpowiedzialności za poszkodowanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strona pozwana ponosi odpowiedzialność cywilną za szkodę w pojeździe marki V. (...) nr rej. (...), należącym do poszkodowanego M. P., wyrządzoną wskutek kolizji drogowej z dnia 28.12.2013 r., której sprawcą był kierujący pojazdem ubezpieczonym u strony pozwanej z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

bezporne

W dniu kolizji poszkodowany złożył zlecenie naprawy pojazdu w serwisie (...) we W.. Tego samego dnia poszkodowany zawarł z powódką umowę najmu samochodu zastępczego marki F. (...) nr rej. (...). Strony ustaliły dzienną stawkę czynszu najmu na kwotę 220 zł netto. Zatrudniony w firmie powódki pracownik podstawił pojazd do serwisu naprawczego. W związku z tym, że podstawienie pojazdu miało miejsce poza godzinami pracy, powódka obciążyła poszkodowanego opłatą 80 zł netto.

Dowody:

umowa najmu samochodu z dnia 28.12.2013 r. wraz z protokołem odbioru – k. 13-14

oświadczenie A. D. W. we W. – k. 20

Serwis (...) zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 30.12.2013 r. Strona pozwana dokonała oględzin uszkodzonego samochodu w dniu 7.01.2014 r., po czym warsztat sporządził kosztorys naprawy, a po jego akceptacji przez stronę pozwaną zamówił w dniu 10.01.2014 r. części zamienne. Zamówione części otrzymano 22.01.2014 r., zaś w dniu 29.01.2014 r. ukończono naprawę.

Dowody:

oświadczenie A. D. W. we W. – k. 20

akta szkody (...) nr (...)

Powódka odebrała wynajmowany pojazd w serwisie naprawczym, w chwili gdy poszkodowany odbierał z niego naprawiony już samochód. Za odbiór samochodu powódka obciążyła poszkodowanego kwotą 50 zł netto. Tego samego dnia poszkodowany przeniósł na powódkę wierzycelność w postaci prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu w firmie powódki samochodu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 28.12.2013 r., likwidowaną przez (...) S.A. z siedzibą w W., nr szkody (...). Strony umowy ustaliły, że wraz z wierzycelnością przechodzą na powódkę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Dowody:

umowa najmu samochodu z dnia 28.12.2013 r. wraz z protokołem odbioru – k. 13-14

umowa cesji wierzytelności z dnia 29.01.2014 r. – k. 19

upoważnienie z 29.01.2014 r. – k. 16

Przedmiotem najmu był samochód marki F. (...), który był wynajmowany w okresie od 28.12.2013 r. do 29.01.2014 r. za kwotę 9.089,70 zł.

Dowody:

umowa najmu samochodu z dnia 28.12.2013 r. wraz z protokołem odbioru – k. 13-14

faktura VAT nr (...) z 10.02.2014 r. – k. 15

oświadczenie poszkodowanego z 29.01.2014 r. o korzystaniu z samochodu

zastępczego – k. 21

Pismem z dnia 10.02.2014 r. powódka informując o nabyciu wierzytelności wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 9.089,70 zł za fakturę wystawioną z tytułu najmu auta zastępczego. Strona pozwana decyzją z dnia 13.02.2014 r. przyznała i wypłaciła powódce świadczenie z tego tytułu w wysokości 2.453,85 zł.

Dowody:

pismo powódki z 10.02.2014 r. – k. 12

decyzja strony pozwanej z 13.02.2014 r. – k. 17

potwierdzenie przelewu – k. 18

Średnia dzienna stawka czynszu najmu w roku 2014 dla samochodów klasy średniej (klasy samochodu poszkodowanego), ustalona na podstawie cenników firm oferujących usługi wynajmu, wynosi średnio około 154,99 zł brutto (126,01 zł netto). Suma tzw. technologicznego czasu niezbędnego do przeprowadzenia naprawy może wynosić około 10 dni.

Dowód:

Opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów

i kalkulacji napraw – k. 62-65

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało w części na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie należnej w niniejsze sprawie stawki wynajmu za pojazd zastępczy Sąd dał wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejsze sprawie. Wiarygodność opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinie biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Sąd odmówił natomiast

mocy dowodowej zawnioskowanym w pozwie przez powódkę - na okoliczność należnej w niniejszej sprawie stawki wynajmu za pojazd zastępczy - dowodom w postaci umów najmu z dnia 04.03.2013 r. oraz z dnia 10.04.2013 r., faktur VAT dotyczących tych umów i dowodu wpłaty, na okoliczność należnej stawki najmu za pojazd zastępczy, albowiem dokumenty te w żaden sposób nie były związane z niniejszą sprawą, dotycząc innych przypadków wynajmu pojazdu zastępczego na rzecz różnych poszkodowanych w wypadkach komunikacyjnych, a zatem takie dokumenty nie mogą być miarodajnym dowodem w okolicznościach niniejszej sprawy, a mogą być traktowane jedynie jako element twierdzeń powódki o należnej wysokości stawki wynajmu pojazdu zastępczego, którym to twierdzeniem strona pozwana zresztą zaprzeczyła kwestionując wysokość tej stawki.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej wyroku zarówno w zakresie roszczenia o naprawienie szkody w samym pojeździe powoda oraz w zakresie zwrotu kosztów najmu przez powoda pojazdu zastępczego, należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W niniejszej sprawie strona pozwana przyjęła wobec poszkodowanego, którego następcą prawnym w zakresie wierzytelności o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego jest powódka, co do zasady swoją odpowiedzialność cywilną co do tej postaci szkody jakimi są koszty wynajęcia pojazdu zastępczego i wypłaciła powódce z tego tytułu określone świadczenie, które należy traktować jako świadczenie odszkodowawcze, kwestionując jednak żadaną przez powódkę stawkę z tego tytułu oraz długość okresu niezbędnego w okolicznościach niniejszej sprawy najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Sporny był zatem okres, za jaki powódce należał się zwrot kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość należności z tego tytułu.

W orzecznictwie sądowym ugruntowane jest, niekwestionowane zresztą przez stronę pozwaną w niniejszej sprawie, stanowisko, zgodnie z którym za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona (tak m.in. wyrok SN z 08.09.2004 r. IV CK 672/03, opubl. w Lex nr 146324). W najnowszym orzecznictwie sądowym wyrażono też wprost jednoznaczny pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (tak uchwała SN z 17.11.2011 r. III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468, OSP 2013/1/2, Biul.SN 2011/11/5, G.Prawna (...)). Za właściwy okres, za który przysługuje poszkodowanemu zwrot kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego należy natomiast uznać czas rzeczywistej naprawy z uwzględnieniem elementów procesu likwidacji szkody, co ma swoje uzasadnienie nie tylko w zasadzie pełnego odszkodowania, wynikającej z wyżej cytowanego

przepisu art. 361 § 2 Kc, lecz również wynika z zasługującego na aprobatę poglądu wyrażonego w orzecznictwie sądowym, zgodnie z którym jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r., II CK 494/03, LEX nr 145121, Biul.SN 2005/3/11).

W ocenie Sądu należy przyjąć w niniejszej sprawie, że powódka mogła zasadnie żądać zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego przez okres 33 dni, tj. za okres od 28 grudnia 2013 r. do 29 stycznia 2014 r. włącznie, tj. za okres rzeczywistej naprawy pojazdu poszkodowanego od momentu jego uszkodzenia do momentu jego naprawienia.

Powódka wykazała bowiem, iż w tym czasie poszkodowany rzeczywiście korzystał z pojazdu zastępczego na zasadzie czasowego najmu, a nadto wykazała, że w tym czasie trwała naprawa pojazdu poszkodowanego, a czasokres jej trwania należy ocenić jako uzasadniony okolicznościami niniejszej sprawy. Zgodzić się zatem należy z powódką, że kwestionowanie przez stronę pozwaną długości okresu najmu pojazdu zastępczego o 14 dni jest bezzasadne. Wprawdzie z opinii biegłego wynika, że suma czasu niezbędnego do przeprowadzenia naprawy może wynosić około 10 dni, jednak nie sposób nie zauważyć, że biegły w istocie wyliczył tzw. technologiczny czas naprawy, nie uwzględniający występujących w niniejszej sprawie konkretnych czynników obiektywnych, na które poszkodowany nie miał żadnego wpływu, a wpływających na czasokres naprawy uszkodzonego pojazdu, a co za tym idzie, na zasadny czasokres najmu pojazdu zastępczego. Wskazać tu należy takie okoliczności jak oczekiwanie w kolejce na naprawę, sprowadzenie części zamiennych, oraz czynności związane z procesem likwidacji szkody (oczekiwanie na oględziny, uzgodnień poszkodowanego z ubezpieczycielem co do zakresu naprawy). Wprawdzie sam „techniczny” proces naprawy pojazdu poszkodowanego trwał w dniach 22-29 stycznia 2014 r., jednak odbył się on niezwłocznie po odebraniu przez warsztat zamówionych części zamiennych. Okoliczność, że według wskazań strony pozwanej czas trwania naprawy powinien był się skończyć wcześniej, albo z uwagi na to, że zdaniem strony pozwanej odbiór części powinien nastąpić w ciągu dwóch dni, nie może powodować, że na poszkodowanego (tu: powódkę) jest przerzucany obowiązek naprawienia szkody. Technologiczny czas naprawy jest bowiem z natury rzeczy wyliczony teoretycznie i zawiera zazwyczaj modelową sumę roboczogodzin potrzebnych do naprawy pojazdu. Nie uwzględnia natomiast wielu istotnych czynników występujących w normalnym toku realizacji usługi naprawy pojazdu, o których przykładowo mowa powyżej. Poszkodowanemu przysługuje więc zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres od dnia jego wynajęcia do dnia naprawy uszkodzonego pojazdu (do dnia, w którym poszkodowany bez zbędnej zwłoki mógł odebrać pojazd, a pojazd był już sprawny). Co więcej, jeżeli po naprawie i odbiorze pojazdu, z uwagi na zakres uszkodzeń, konieczne jest przeprowadzenie dodatkowych badań technicznych, to również czas ich przeprowadzenia mieści się w zakresie odpowiedzialności. Ograniczenie okresu, za który przysługuje refundacja kosztów najmu samochodu zastępczego poprzez oparcie metodyki kompensacji o tzw. technologiczny czas naprawy, nie tylko nie realizuje zasady pełnego odszkodowania, ale również naraża poszkodowanych na poniesienie dodatkowych wydatków, które nie wystąpiłyby, gdyby nie została im wyrządzona szkoda. Należy mieć na uwadze, że w niniejszej sprawie w trakcie naprawy czynności likwidacyjne rozpoczęły się dopiero po 8 dniach od oględzin, a możliwość zamówienia części pojawiła się jeszcze później. Ta sytuacja spowodowała także konieczność zamówienia dodatkowych części zamiennych, na których odbiór trzeba było oczekiwać, i na co poszkodowany nie miał żadnego wpływu. Nie sposób zatem przyjąć, że okres naprawy był nadmiernie długi. Zatem stanowisko strony pozwanej, że zasadny okres najmu pojazdu zastępczego ograniczał się tylko do okresu 19 dni należy uznać za arbitralne, a więc nieuzasadnione.

Natomiast w zakresie wysokości należności powódki z tytułu szkody z powodu konieczności najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego nie sposób było zdaniem Sądu podzielić w całości stanowiska powódki. W ocenie Sądu powódka błędnie przyjmowała, że przedłożona przez nią umowa na okoliczność kosztów najmu pojazdu zastępczego i wystawiona do tej umowy faktura (stanowiąca zresztą wynik tej umowy powódki z poszkodowanym i wystawiona przez samą powódkę) stanowi decydujący dowód na tę okoliczność. W procedurze cywilnej nie obowiązuje bowiem zasada tzw. legalnej oceny dowodów przynajmniej danym środkiem dowodowym status wyłącznego dowodu na daną okoliczność. Nadto strona pozwana zarzucała w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu likwidacyjnym

szkody, że stawka wskazana przez powódkę jest wygórowana i nie odpowiada wartościom rynkowym. Strona pozwana mogła zatem w ocenie Sądu skutecznie domagać się ustalenia ww. spornej okoliczności w drodze opinii biegłego. W ocenie Sądu należy przyjąć, że należność powódki z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego winna wynosić 5.114,67 zł tj. 33 dni x stawka 154,99 zł brutto, która to stawka wynika z niezakwestionowanej przez strony opinii biegłego. Z opinii tej wynika, że zastosowana przez powódkę w niniejszej sprawie stawka wynajmu poszkodowanemu pojazdowi zastępczego jest wygórowana i odbiega od przeciętnie stosowanych stawek. Nie można zatem zaakceptować twierdzeń powódki, że wynajęcie pojazdu zastępczego powinno odbywać się przy zastosowaniu stawek dowolnie przyjętych przez wynajmującego i poszkodowanego, a przekraczających wartość średnich stosowanych stawek. Zatem pomniejszenie o kwotę dotychczas wypłaconą przez stronę pozwaną z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego (2.453,85 zł) daje kwotę 2.660,82 zł, zasądzoną w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powódki. W pozostałym zakresie powództwo w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego ulegało oddaleniu jako bezzasadne, o czym orzeczono w pkt II wyroku. Nie podlegała bowiem też uwzględnieniu w zasądzonej kwocie opłata za podstawienie poszkodowanemu i odbiór od niego pojazdu zastępczego w kwocie 159,90 zł, naliczona i pobrana zresztą przez powódkę jako faktycznego likwidatora szkody poszkodowanego, od którego następnie powódka nabyła następnie wierzytelność o ich zwrot. Należy bowiem ocenić, że poniesienie tego wydatku przez poszkodowanego nie pozostaje w tzw. bezpośrednim związku przyczynowym ze szkoda, przewidzianym w art. 361 § 1 Kc. Zgodnie bowiem z tym przepisem zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika, i o ile koszty najmu pojazdu zastępczego należy co do zasady uznać za pozostające w takim związku ze szkoda, to różnego rodzaju opłaty dodatkowe (a za takie należy przyjąć naliczoną faktycznie przez powódkę ww. opłatę za podstawienie i odbiór pojazdu) już w ocenie Sądu w takim bezpośrednim związku przyczynowym nie pozostają, nie mieszcząc się również w obowiązku minimalizacji szkody przez poszkodowanego.

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd orzekł w oparciu o art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W związku z tym, że żądanie w zakresie odsetek pozostawało w granicach tych unormowań, należało przychylić się do żądania powódki w tym zakresie co do kwoty zasądzonej z tego tytułu, a więc liczyć je w wysokości ustawowej od kwoty 2.660,82 zł za okres od dnia 28.02.2014 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 Kpc dokonując ich stosunkowego rozdzielania, mając na uwadze że powództwo okazało się zasadne w około 30 % dochodzonej łącznie kwoty. Zasądzona od powódki na rzecz strony pozwanej kwota 731,27 zł stanowi różnicę 30 % celowych w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc kosztów procesu poniesionych przez powódkę (na które składały się kwota 332 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz 1.200 zł tytułem należnej opłaty za czynności pełnomocnika powódki będącego adwokatem a więc w sumie kwota 30 % z 1.549 zł = 464,70 zł) i kwotą 70 % celowych kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną (na które składały się kwota 1.217 zł tytułem należnej opłaty za czynności pełnomocnika strony pozwanej będącego radcą prawnym i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz wypłacone z zaliczki strony pozwanej wynagrodzenie biegłego w kwocie 491,53 zł, a więc kwota 70 % z 1.708,53 zł = 1.195,97 zł).

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.